

Σκέψου πώς σὺ μ' ἐμίσησες εἰς τὴν Πολιτείαν,
 πὸς μεθόδους μαθήματα σοφῆς διπλωματίας,
 πολλὰς δ' ἀνερέψαμεν τὸν περὶ πάντων κούβον,
 κ' ἐγὼ τοὺς τόσους κόπους σου γενναίως ἀνταμείβων
 πολλὰς φορὰς σοῦ ἔπασα ἴσῃ ῥάχῃ σου τὸ ξύλο,
 κ' ὁ κόσμος ἐρωτᾷτε με τοῦ Ρωμῆου τὸ φύλλο.
 Ἄμάν, μοῦρε Χρυσόστομο, τὴν σιωπῆν σου λύσε,
 τοσοῦτον σκληροστράτηλος καὶ ἀκαμπτος μὴν εἶσαι,
 μὴν κινήσῃς πείσματα καὶ σὺ σὴν μερικαῖς τοακίστραις...
 Ἴδου, φίλῳ τὰ πόδια σου, ποὺ βγάδῃς χιονίστραις...
 Τοὺς τυπογράφους πρότερον ν' ἀφήσων πᾶν τάσεται,
 ἄλλως κ' ἐκείνους καὶ ἡμᾶς ἐπατεῖται νηστεία,
 τὴν δὲ πατριὰ σκοτεινὴ τὴν περιμένει τόχῃ...

(Ὁ Φασουλῆς δὲν ἀπαντᾷ, μονάχα ξεροβήχει.)

Π.—Μὲ τὸ κακὸ δὲν γνέσκει, μὴδὲ μετὸ καλὸ,
 κ' ἀδικίαι ἐγινάσκω καὶ σὺ παρακαλῶ.
 Ἦ ἀνοῖξε τὸ στόμα σου καὶ σπρέψ' ἐδῶ τὸ βλέμμα,
 ἀλλοίως θὰ φῆς μπαγλάρωμα, ὅπου θὰ φτώσῃς αἶμα.
 Μοῦρε, ἀκόμη δὲν ἴμιλις;... ὅσοι λοιπὸν πάντ' ἐξή...
 ἀκόμη γαῖθουράνθρωποι, δὲν ἔστοιμίζεις λέξι;
 ὅσοι σαράντα ματσουκαῖς, πενήντα, ἑκατὸ...
 σὲ ρίχνω κάτω μπρούμυτα καὶ σὲ κλωτσοπατῶ.

(Ὁ Φασουλῆς τὴν πρώτην του ἀπάθειαν δὲν χάνει,
 ἂν κ' ἀπὸ τὸ μπαγλάρωμα αἰμποτυσίαν κάνει,
 κ' ὁ Περικλῆς κουράζεται καὶ δὲν ἀντέχει πλέον
 καὶ μοναχὸς του ὀμιλεῖ κοπιόματα καὶ κλαίω).

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιστολὴ, κατεπιγύουσα πολὺ.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως κυρταὶ μερικαί,
 ὅπου πολὺ τὰς ἔκαμνε ὁ Κόκκος νὰ γελῶν,
 στέλλων ὀλίγους στίχους των ὡς εἰδος τενεκί,
 καὶ μὲ προτρέπουν εὐγενεῖς καὶ μὲ παρακαλοῦν
 ἵνα σὺ φύλλον τὸ σημερινὸν νὰ τοὺς καταχωρίσω,
 ἀλλὰ χωρὶς τὸν γράφοντα νὰ θέλω νὰ γνωρίσω.

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους φαίνεται πὸς ἀπαντοῦν κ' ἐκεῖναι
 σ' ὅσα ὁ Κόκκος ἔγραψε μ' εὐγένειαν πολλήν,
 καὶ γὰρ νὰ μὴ νομίζετε πὸς ἴδιον μας εἶναι
 ἔλατε νὰ σὰς δεῖξωμεν καὶ τὴν ἐπιστολήν.

Διὸ κατ' ἀπαράβατον καὶ ἀτραπτον καθήκον
 εἰς τὴν θερμὴν παράκλησιν τῶν κυριῶν ὑπείκων,

καταχωρῶ τοὺς στίχους των μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
 χωρὶς νὰ φέρω εἰς αὐτοὺς διόρθωσιν καμμίαν.

« Ἀφοῦ μὰς ἐξεθέσωσ' ἵσῃ λίμα δύο μῆνας,
 πήγαμε, Κόκκο, σὸ καλὸ, καὶ τράβα ἴσῃς Ἀθήνας.
 Ναι, πήγαμε τὴ λάσπη μας νὰ πνίξῃς μὲς ἰσῃ σκόνῃ
 καὶ μὰς πὸς ἡ Πόλις μας τὴν λίμα δὲν σκόνει.
 Εἶναι καιρὸς pour prendre congé καὶ τὴν γωνιά ν' ἀδειάζῃς,
 γιὰτὶ σ' ἀρβύλασαι πρὶν μὰς ἀρδιάσῃς.
 Κ' ἂν εἰς τὸν νοῦ σου πέρασε πὸς εἶσαι καὶ ἀρθῶν,
 τοῦ Δεληγιάννη ζήτησε γιὰ τὸ λαμὸ κορδόν.»

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγιῆς τοῦτέστα,
 πὸς μὰς πληγῶν πάντοτε ἀμείσις καὶ προθύμιος,
 ἀφημερβὰ ἔβγαλε τρανήν ἵσῃ Βουκουρέστου,
 κ' ὡς φίλος ἀνταποκριτῆς μὰς γράει ἐπιστήμιος
 πὸς ἔγνε καλαμαράς κ' ὁ τίτλος του ἀλλάξει,
 ὁ δὲ Λεφάκης ὁ γνωστός, ποὺ εἶναι ἵσῃ Γαλάξι,
 τὸ βιβλιόπωλιον του ἀνέλαβε μὲ ζῆλον,
 κ' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα κ' ἄλλο φύλλον.

Τοῦ Ζαγγογιάννη μερικὰ λεπταὶ παρατηρήσεις
 ἐπὶ τῆς Ἐκπαίδευσος, τῆς Μίσης δηλαδὴ,
 χαρακτηρίζει δὲ αὐτὰς οὐχὶ ὀλίγη κρίσις
 καὶ ἀληθῆς ἐμμερβία καὶ γνώσις καὶ σπουδὴ,
 τὸ δὲ βιβλίον οὐ σμικρὰ τὸ διακρίνει χάρις,
 καὶ τοῦτο τὸ ἐξεδίωσε ὁ Γιάγκος ὁ Νοτάρις.

Καὶ ἄλλο Περιοδικὸν ἢ Θελεῖν ὁ βγαίνει,
 εἰς τοῦ μνηρὸς δὲ φαίνεται μὲ χάριν γραφομένη.
 Ὁ Πατριάρχης ἀγρυπνῶν αὐτὴν θὰ διευθύνῃ
 καὶ οὕτω πὸς ἀγαπητὸν ἀνάρησμα θὰ γίνῃ.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου ἵσῃ σπῆτι ἵσῃ βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας ἀποκάνει
 καὶ μὲ στολίβια χλίμα διὸ φεγγιόβολει γεμάτο.
 Θαυμά ἴδουσι ἀληθῆς!... τί μαγαζὶ ποὺ εἶναι!...
 μικρὸ Παρίσι φαίνεται μετὸ τοῦτο αἰ Ἀθήνας,
 κ' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
 ἀμείσις μέσα θὰ βρεθῆς καὶ κᾶτι θ' ἀγοράσῃς,
 κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασδιάρης
 τότε θὰ φύγγῃ μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κ' ἄδικον
 ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάεικο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κᾶνο — πὸς ἵσῃ σπῆτι μου ἀνέβη
 ἵσῃ Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδ' ἄνωγοῦσι,
 μὲ ξενοδοχίον Ἐσθῆ — δὲσ' ἵσῃ λάβει κρῖσις ἵσῃ ἔσθῃ.

μὲ Χημῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χίρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.